

Nikada! To ne postoji. Postoje rijetki ljudi, koji nisu uhljebljeni u Dodikovim institucijama, koji kažu... u po koju i najčešće, galopiraju i napuste Banjaluku i ovaj entitet. Zauvijek. Ostali? Paaa, ostale ćete vidjeti kako se igraju na sletovima u ovo ili ono ime veličanija RS-a i Velikog Voe. Oni su jadni, otužni i jeftini trubaduri, koji su umjetnost još prije dvije decenije zamijenili sitnom apanažom lokalnih političkih moćnika. Ako je to kultura? Ne znam... Objektivno, gradom vlada pet familija, a grad liči na sve samo ne na grad. Primjerice, Muzej Savremene umjetnosti Republike Srpske je nelegalno useljen u tuđe prostorije. Spor koji traje godinama, pokazao je, kako je vlasništvo ovog objekta zapravo banjalučki "Autoprevoz", a ne Grad Banjaluka, što je i Ustavni sud BiH potvrdio. Tužno, jedno i žalosno. Samodopadna ljuštura ništavila Bez svake sumnje, odgovorno tvrdim, da u Evropi, kakva god da je, ne postoji nelegalno useljena krovna kulturna institucija. Nigdje. Ti jadni ljudi, prevareni od entiteta i grada, bili su primorani prije nekoliko godina, na objekt stavljati opskurni transparent "Muzej nije na prodaju" ne bi li kako spasili i sebe i svoj dignitet. I u pravu su. Muzej nije na prodaju. Ta zgrada je odvajkada tuđi posjed, samo su oni nelegalno useljeni, a to im niko objasnio nije. I kao da to nije dovoljno, svake sedmice se gasi po jedan festival. Festival stripa - ne postoji više, silne slikarske kolonije - više ne postoje, veliki filmski festival BLIF je bio obična prevara i da - ne postoji! Kao u lošem vicu, u Banjaluci nema čega nema - nema Hrvata, Bošnjaka, ostalih, nema kvalitetnih serija, filmova, festivala, književnih promocija. Ostala je samodopadna ljuštura ništavila. A ono nešto što opstaje preživljava zahvaljujući volji Velikog Voe i srbijanskih tezgara. Mada i to je upitno. Ipak, Banjaluka ima (još uvijek, nadam se) jedan Demofest, regionalni festival demobendova, koji je mnogo više od toga. Doduše, to možda vidim ja zajedno sa građanima. Gradonačelnik Igor Radojić nešto ne mapira takve stvari u svojoj arhivi. Njemu je bitnije usvojiti iskustva jednog Exita i dovesti franšizu u Banjaluku, što je sjano, ali ne pomenuti Demofest i praktički ga verbalno sahraniti, to je nedopustivo! U ime svih njih iz 93 Banjaluka permanentno živi svoju '93. sve sa zilotskom pravoslavnom džamahirijom i pratećom ikonografijom, mentalnom i audiovizuelnom. Po tandovima na kojima se prodaju majice "srbskih heroja" Mladića i Karadžića i nad kojima treći zapomaganje Bajce Malog Knindže, koji rahmetli Aliji još uvijek poručuje kakva je protočnost mudrahedina Drinom, nema sreće. Nema sreće za bilo koga. Nema sreće za Srbe, koji upropštavaju svoje potomstvo izolacionističkim narativima i pretvaraju svoju djecu u hodajuće zombije kojima je bliža septička jama u Gracu, koju će, ako bude sreće roditeljske, prazniti za 800 evra, od Tuzle, Mostara i Sarajeva. Nema sreće za ono malo Bošnjaka, koji su se po sili nužde autogetoizirali. Nema sreće za Hrvate, kojih... paaa, više i nema. A, kultura, Banjaluka, sreća i prijestonica? To se samo taksativno, poput recepta ili spiska namirnica za fasungu, može staviti u istu rečenicu. Inače, logički, zdravorazumski i ljudski, to ne ide zajedno! Tužan sam što je tako, ali prije čije Donjeck bit evropska prijestonica kulture, nego Banjaluka. Na žalost! Jer Banjaluka je već više od dvije decenije umjesto "ljepotice" (p)ostala krajička sirotica na Vrbasu, koju zlostavlja kako ko stigne. Banjaluci je prije takmičenja za nekakvu kulturnu prijestonicu, najprije potrebna hospitalizacija i detoksifikacija, pa dugotrajnije liječenje. Za početak, dobro je priznati da Banjaluka ima ozbiljnih problema. Ima nade, još uvijek se to ljudski može liječiti. Najveći problem je što nam ljudi bukvalno odlaze i poput duhova nestaju. Traže kulturu i čovjeka dostojno mjesto u Evropi. A ifra - ne mora biti nikakva prijestonica. Stavovi izraženi u ovom tekstu su autorovi i ne odražavaju nužno uredničku politiku Al Jazeera. Izvor vijesti: balkans.aljazeera.net